

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Diff. 2. Respondetur ad Auctoritates S. Augustini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

arb. c. 6. *Si merita nostra sic intelligerent, ut etiam ipsa dona Dei esse cognoscerent, non esset reprobanda ipsa sententia: Quoniam verò merita humana sic predicant, ut ex semetipso habere hominem dicant, prorsus necessario respondet Apostolus: Quis enim te discernit?*

Rectè de hoc argumento philosophatur Perez tribus condistingui nostram sententiam à Semi-Pelagianorum.

1. Objecto; Quia apud nos praevidentur opera ex gratia conditionatè dandà etiam ad initium salutis, quod illi negarunt. Auctoritas est citata in lib. de grat. & lib. arb. cap. 6. *Si merita nostra sic intelligerent, &c.*

2. Usu, quia ipsi pro meritis, vel demeritis conditionatis dicebant premiari, vel puniri creaturas; quod etiam innuit illis verbis; *Sed unde hoc talibus viris in mentem venerit, nescio? Ut futura, quae non sunt futura puniantur, aut honorentur merita parvulorum.* De Præd. SS. cap. 12.

3. Scopo & fine; Scopus quem intendebant Semi-Pelagiani erat, ut ostenderent, cur hic potius vocetur quàm ille, recurrebantque ad hanc causalem, ideo vocatur, quia praevidetur (demus etiam sub adjutorio gratiae) confisus si, ad quam causalem nos non recurrimus, sed ad Deum ex misericordia vocantem. Scopus autem noster in praesenti est ostendere cur liberè vocemur. Sed Deo ex misericordia vocante. Hæc succinctè, diffusius tractata, vide de Gratia Dif. 5. Q. 3. N. 2.

Punctum Difficul-

tatis 2.

Respondetur ad Auctoritates S. Augustini.

OBJICITUR 2. S. Augustinum esse nobis Oppositum. Ita Alvarez l. 2. d. 7. Salmanticensis num. 3. de Scientia Dei d. 10. principales Auctoritates referendæ sunt.

1. Locus est ex epistola 105. ad Sixtum: *Ne quisquam existimaret, inquit, credentes sic ad ejus præscientiam pertinere, quò non credentes, id est, ut non eis fides ipsa desuper daretur, sed tantummodò voluntas eorum prænoscatur, mox adjungit, atque ait; Propterea dixi vobis, quia nemo potest venire ad me, nisi fuerit ei datum à Patre meo.*

Similis est locus lib. de Prædestinatione SS. c. 17. & lib. de perseverantia in aliquot locis.

RESPONDETUR. S. Doctorem non negare præcitos credentes, sed negare contra Semi-Pelag. præcitos credentes credulitate de cælo sibi non datâ. Quando autem S. August. dicit: *Prædestinatione Deum præscire quæ fuerat ipse facturus*, loquitur de præscientia visionis, & absoluta, non de conditionata: Nam conditionatæ prioritatem tribuit cap. 10. de Prædest. SS. & de bono persev. cap. 17. Ista igitur sua dona quibuscunque Deus negat, procul dubio donatorum se præscivit, & in sua præscientia præpara-

vit, vel per prædestinationem intelligit collationem gratiæ efficacis quâ collatione posita, præscit, quid esset facturus per illam gratiam.

2. Locus est. Quia per nos præscientia antecedit decretum voluntatis divinæ & prædestinationem; hæc autem est sententia Maffiliensium, ut videre est, in epist. Prosperi.

RESPONDETUR. Error quem refert illa Epist. asserit, quòd ante prædestinationem præscita fuerint opera bona naturalia; quod nos negamus.

3. Locus est ex lib. de Prædestinatione SS. c. 14. ubi explicans illa verba Sap. 4. de sublato juvene: *Non perverteretur, inquit, id dictum est secundum pericula vitæ hujus non secundum præscientiam Dei; quia hoc ait præscivit quòd futurum erat, non quòd futurum non erat.* Similia habentur lib. 1. de Anima & ejus origine cap. 12.

RESPONDETUR. August. dictis locis non negare scientiam Conditionatorum; sed quòd non habeat scientiam futurorum sub conditione, quæ æquivalet absolutæ, dirigatque Deum ad premiandum vel puniendum absolutè, quòd voluerunt, ut vidimus suprâ, Semi-Pelag. sed præscivit secundum pericula vitæ, scilicet quòd esset casurus, si viveret in hac periculosa vitâ, quòd etiam nos colligimus bene. Immo ipsum illud ly dictum secundum pericula hujus vitæ, supponit hanc conditionatam; Haberet periculum si viveret; hinc affirmare dictum illud secundum pericula hujus vitæ, est affirmare dictum illud secundum præscientiam conditionatam. Unde etiam secundum nostrum modum noscendi, esset casurus; ad quem nostrum noscendi modum non rarò attendit Aug. pro quo citat Fulgentis suavis Concordiæ, d. 4. f. 1. locum Aug. lib. de Bono persev. c. 15. ubi agens de Monacho, qui è monasterio excefferat, ait, adhuc incertum esse, qualis sit futurus; quòd nullo modo intelligi potest, de incertitudine respectu Dei; cum agatur de re absolutè aliquando futura. Quo etiam modo explicari debet secundus ille locus consentiente ipso Joanne à S. Thom. d. 20. a. 2.

4. Locus est ex lib. 26. contra Faustum c. 4. ubi ait Augustinus; Futuritionem rerum ex Dei factura pendere; non autem antecedere voluntatem ejus; & lib. de bono persev. c. 17. ait; *Si nulla est prædestinatio, quàm defendimus, non præsciuntur à Deo.*

RESPONDETUR. Prioris loci sensus est, quòd nulla res sit futura, ad quam pro sua parte non concurrat Deus, unde existentia voluntatem ejus non antecedit: Secundi sensus est, quòd non præscierit finalem perseverantiam dependentem sub initium, à viribus naturæ, sed quòd ipsa perseverantia oriatur à prædestinatione: Nam ut videre est in epist. Hilarii ad Augustinum, admiserunt quidem Pelagiani gratiam finalem, sine quo dono perseverantes esse

esse non possumus; sed non admiserunt donum, per quod non nisi perseverantes simus; hoc autem donum quo non nisi perseverantes simus, admittunt Thomistae tanquam praedeterminatum. Trident: autem, & Aug. supra citatus, admittunt hoc donum, quo non nisi perseverantes simus; abicere tamen illud possemus, licet non finis unquam abjecturi, seligente Deo auxilium cum quo praevidet nos operaturos. Semi-Pelagiani autem censuebant, nullum tale auxilium dari, quod nos faciat non nisi perseverantes.

§. Locus est ex Praedestinatione SS. c. 9. ubi hoc propositio Praescientia praecedit propositum, seu praedestinationem, censetur esse propositio Semi-Pelagiana, hoc est per Salmanticenses ipsissima nostra: Jam autem quod propositum praecedat praescientiam, est propositio Aug. & cum allegaretur contra Aug. quod contra Porphyrium docuerit Christum apparuisse, quando debebat credituros in se, subdit Aug. *Cernitis me sine praedictio latens consilii &c. dicere voluisse, quod convincenda Paganorum infidelitati sufficere videbatur: quid enim verius? quam praescisse Christum D. qui, & quando, & quibus in locis in eum fuerant credituri: Sed utrum praedicato sibi Christo a se ipsi habituri essent fidem: an Deo donante sumpturi? id est, utrum tantum eos praescierit? an etiam praedestinaverit Deus? quare ac discutere tum necessarium non putavi.*

RESPONDETUR. Cum ipse Aug. se explicet, quod nomine praescientiae veniat fides ab illis ipsis habenda; nomine autem propositi & praedestinationis fides à Deo danda, sequitur, quod negat praescientiam bonorum naturalium praecedere praedestinationem, quod & nos negamus. Nomine autem latens consilii non intellexit decretum praedeterminans Thomistae, sed intellexit gratiam praedestinationis, contra Semi-Pelagianos. Rursus nomine latens consilii, veniebat selectio auxiliorum potius efficacium, praedecessibus, quae selectio est admirabile latens consilium Dei, ut colligitur ex Aug. ex Enchir. c. 95. *Tunc, inquit, non videtur quod nunc latet, cur apud quosdam non sunt istae virtutes, quae si factae fuissent, egissent illi homines penitentiam.* Unde etiam Aug. non retractavit hoc, quod praecognoverit Christus, qui in eis essent credituri, ut docuerat ad Porphyrium, sed id repetiit c. 9. l. 1. de Præd. SS. sed tantum retractavit l. 2. c. 9. Retract. quod videbatur duxisse nullos homines in Christum fuisse creaturos, si venisset alio tempore. Hæc ergo tantum duo retractavit. In primis ideo, hoc tempore praedicatum fuisse Evangelium: quia praedebantur consensuri, quasi si alio tempore praedicatum fuisset, non fuissent homines consensuri. Deinde retractavit, quod motivum, per quod praedicatum fuerit Evangelium non illis, sed consensu conditionatus prævisus: nam

similis consensus prævisus est Tyrionum, & tamen illis non prædicatum, rejicitque hoc in Divinam prædestinationem. Hocque solum vult retractasse Augustinum S. Thomas 3. p. q. 1. a. 5. ad 2.

Ad alias Auctoritates S. Doctoris, & Prosperi quas præcipue urget Joan. à S. Thoma explicandas notandum est, quod ut dixi, censuerint illi sub ipso gratiae adjutorio, ita nos operari, ut ex solis virtutibus naturæ nostræ propriis, effectum illi gratiae tribuerent, & non selectioni Divinæ, vel arbitrio gratiæ illæ adjuto. Si autem dicas hæc admisisse Semi-Pelag. in hoc non errant hæretici, sicut citavimus supra locum, qui incipit: *Si enim merita nostra &c.* cum hoc tamen stat, ut in hoc errarint, quia prævisæ merita conditionata, etiam gratiosa, docuerunt esse motivum, cur his potius detur gratia efficax, non illis.

Punctum Difficultatis

tis 3.

Solvuntur aliae Auctoritates S. Thomæ &c. Scripturae.

DE mente S. Thomæ commodè præfatur Fastolus q. 14. num. 342. non habemus locum expressum, in quo S. Thom. scripserit Deum scire futura conditionata libera ante decretum; hæc Adversarii habent locum in quo expresse dixerit scire post decretum. Nos pro nobis citavimus supra Auctor: Faciunt idem & Thomistæ. Ea quæ petitur ex divisione scientiæ alibi est soluta. Insuper

1. AUCTORITAS est ex l. p. q. 19. a. 7. ad 2. RESPONDETUR. Illo loco agere S. Thom. de prædictione effectuum necessariorum, qui videri & prædici possunt in dispositione causarum; nam in exemplum adducit mortem Ezechiae, quæ debebat esse effectus necessarius; effectus autem liberi non videntur in suis causis. Et si locutus est aliquando Deus de futuro spectato in causis, quare non loqueretur de spectato in suppositione sui ad se? Solet etiam adduci Auct. ibid. ex q. 14. a. 13. sed contra nos non facit, quia concedimus futuris conditionatis proportionatam existentiam, hoc est, conditionatam, dicimusque in illa posse præsciri futura.

2. AUCTORITAS est ex l. p. q. 14. a. 8. ad 1. Sed RESPONDETUR. Illo loco S. Doctorem non plus velle, quam quod scientia non sit causa rerum independentem à voluntate Divina; sed nego hanc, debere esse prædeterminativam.

3. AUCTORITAS est. Quæ utuntur Salmanticenses ex q. 6. de ver. a. 3. ad 4. ubi S. Thom. docet: Futura quæ pendent à causis secundis liberis nosci à Deo per scientiam absolutam, & absolutum decretum, sine hoc, quod expectet ea, quæ fiunt à causis secundis, ut ibi videat effectus

H

secutur-